

LIBRIS

We know
books

HEINZ GUDERIAN

MEMORII

CAMPANIA DIN VEST

1940

editura
Miidecărți

2026

CAPITOLUL 1

Pregătirile pentru campanie

Înainte de a ne angaja în campania împotriva Puterilor Occidentale — pe care am fi evitat-o cu dragă inimă — am evaluat cu atenție lecțiile învățate în Polonia. Acestea au dovedit că Diviziile Ușoare erau o combinație anormală, o descoperire care nu m-a surprins. S-a ordonat, prin urmare, transformarea lor în divizii de tancuri, purtând numerele de la 6 la 9. Diviziile de infanterie motorizată se dovediseră prea mari și greoaie. Au fost reduse prin eliminarea unuia dintre regimentele lor de infanterie. Treaba foarte urgentă a reechipării regimentelor de tancuri cu Panzer III și IV avansa lent, parțial din cauza capacității limitate de producție a industriei, dar și din cauza unei tendințe a Înaltului Comandament al Armatei de a folosi noile tancuri. Am primit comanda câtorva divizii de tancuri și a Regimentului de Infanterie *GrossDeutschland* în scopuri de

instrucție. În afară de aceasta, mă ocupam în principal cu planuri și aprecieri pentru viitoarele operațiuni din Vest.

Înaltul Comandament al Armatei, stimulat de Hitler să lanseze o ofensivă, intenționa să folosească din nou așa-numitul „Plan Schlieffen” din 1914. Este adevărat că acesta avea avantajul simplității, deși cu greu se putea pune în aplicare. Gândurile s-au îndreptat, prin urmare, curând spre soluții alternative.

Într-o zi din noiembrie, Manstein m-a rugat să vin la el și mi-a conturat ideile sale pe această temă; acestea implicau o puternică lovitură blindată prin sudul Belgiei și Luxemburgului în direcția Sedan, o străpungere a prelungirii Liniei Maginot în acea zonă și, ca urmare, tăierea în două a întregului front francez. M-a rugat să examinez acest plan al său din punctul de vedere al unui om de tancuri. După un studiu îndelungat al hărților și folosindu-mă de propriile amintiri despre teren din Primul Război Mondial, am putut să-l asigur pe Manstein că operațiunea pe care o planificase putea fi într-adevăr realizată. Singura condiție pe care am pus-o a fost ca un număr suficient de divizii blindate și motorizate să fie folosite, dacă este posibil toate. Manstein a redactat apoi un memoriu care, cu aprobarea și semnătura colonel-generalului von Rundstedt, a fost trimis Înaltului Comandament al Armatei la 4 decembrie 1939. Acolo nu a fost primit deloc cu bucurie. La început, Înaltul Comandament a vrut să folosească doar una sau două divizii de tancuri pentru atacul prin Arlon. Am considerat o astfel de forță prea slabă și, prin urmare, lipsită de sens. Orice subdivizare a forțelor noastre blindate, deja slabe, ar fi fost cea mai mare greșeală pe care am fi putut-o face. Dar tocmai aceasta intenționa să facă Înaltul Comandament. Manstein a devenit

insistent și, făcând acest lucru, a stârnit o asemenea animozitate la Înaltul Comandament încât a fost numit general comandant al unui Corp de Infanterie. A cerut ca măcar să primească un Corp de Tancuri; cererea nu i-a fost aprobată. Drept urmare, cea mai strălucită minte operațională a noastră a intrat în campanie ca și comandant al unui Corp în al treilea val al atacului, deși în mare parte datorită inițiativei sale geniale operațiunea avea să fie un succes atât de remarcabil. Succesorul său pe lângă colonel-generalul von Rundstedt a fost mai prozaicul general von Sodenstern.

Între timp, un accident aviatic i-a obligat pe superiorii noștri să abandoneze Planul Schlieffen. Un ofițer-curier al Luftwaffe care, contravenind ordinelor primite, zbura noaptea cu documente importante conținând referiri la operațiunea propusă după Planul Schlieffen, a traversat frontiera belgiană și a fost nevoit să facă o aterizare forțată pe teritoriu belgian. Nu se știa dacă reușise să-și distrugă documentele. În orice caz, trebuia presupus că belgienii, și probabil și francezii și britanicii, aflaseră totul despre operațiunea noastră. Pe lângă aceasta, când Manstein s-a prezentat la Hitler pentru a-și prelua comanda Corpului, a profitat de ocazie pentru a-și exprima opiniile asupra operațiunilor viitoare. Acest lucru a avut ca rezultat faptul că Planul Manstein a devenit acum obiectul unui studiu serios; un exercițiu de război care a avut loc la Koblenz pe 7 februarie 1940 mi s-a părut decisiv în favoarea acestuia. În cursul acestui exercițiu pe hartă, am propus ca în a cincea zi a campaniei să se lanseze un atac cu forțe blindate și motorizate puternice pentru a forța trecerea Meusei lângă Sedan, cu obiectivul de a realiza o străpungere care să fie apoi extinsă spre Amiens. Șeful Statului Major General al Armatei, Halder, care era

prezent, a declarat aceste idei lipsite de sens. El prevedea că forțele blindate vor ajunge la Meuse și chiar vor asigura capete de pod peste ea, iar apoi vor aștepta armatele de infanterie să le ajungă din urmă; după aceea urma să fie lansat un „atac unificat” care nu putea fi organizat înainte de a noua sau a zecea zi a campaniei. El numea aceasta „einen gangierten Gesamtangriff” (un atac de masă ordonat corespunzător). L-am contrazis cu hotărâre și am repetat că esențialul era să folosim toată puterea ofensivă limitată disponibilă a blindatelor noastre într-o singură lovitură-surpriză la un punct decisiv, să împingem o pană atât de adâncă și de largă încât să nu fie nevoie să ne facem griji pentru flancuri, și apoi să exploatăm imediat orice succese obținute fără a ne mai deranja să așteptăm diviziile de infanterie.

Opiniile mele privind valoarea fortificațiilor de frontieră franceze au fost întărite de studiile foarte detaliate ale maiorului von Stiotta, consilierul inginer la cartierul general al Grupului de Armate. Concluziile maiorului von Stiotta se bazau în principal pe o evaluare minuțioasă a fotografiilor aeriene; prin urmare, argumentele sale nu puteau fi ignorate.

Pe 14 februarie a avut loc un alt exercițiu de război la Mayen, cartierul general al Armatei a Douăsprezecea a colonel-generalului List; din nou Halder era prezent și, din nou, bătălia pentru forțarea trecerii Meusei a fost subiectul studiat. Principalele întrebări care mi-au fost adresate se reduceau la aceasta: pot diviziile de tancuri să încerce să forțeze trecerea unui râu pe cont propriu, sau ar trebui mai degrabă să aștepte până când infanteria le ajunge din urmă? În cel din urmă caz, ar trebui să ia parte la forțarea inițială a râului sau ar trebui lăsată aceasta pe seama infanteriei? Această ultimă

soluție era imposibilă, având în vedere terenul dificil din Ardeni, la nord de Meuse. Tonul general a devenit din ce în ce mai descurajant, până când în cele din urmă generalul von Wietersheim — al cărui Corp de Armată XIV motorizat trebuia să avanseze în spatele corpului meu — și cu mine am declarat în cele din urmă că, în aceste condiții, nu putem avea încredere în conducerea operațiunii. Am declarat că folosirea propusă a blindatelor era incorectă și că, în cazul angajării lor în acest mod, o criză era inevitabilă. Situația a devenit și mai tensionată când a devenit clar că nici măcar colonel-generalul von Rundstedt nu avea o idee clară despre potențialul tancurilor și s-a declarat în favoarea soluției mai prudente. Acum era momentul când aveam nevoie de Manstein! Au urmat discuții și frământări interminabile despre cum ar trebui comandate numeroasele unități blindate. După multe schimbări și ezitări, s-a decis ca generalul von Kleist, care până acum nu se arătase deosebit de bine dispus față de forțele blindate, să fie pus la comandă. Când s-a stabilit în cele din urmă că, oricum, Corpul meu de Tancuri va forma avangarda atacului prin Ardeni, m-am apucat cu sârg să-mi pregătesc generalii și ofițerii de stat major pentru misiunile lor viitoare. Mi s-au repartizat Diviziile 1, 2 și 10 Panzer, Regimentul de Infanterie *GrossDeutschland* și un batalion de aruncătoare. Cu excepția Regimentului de Infanterie *GrossDeutschland*, îmi cunoșteam trupele bine atât din timp de pace, cât și din război, și aveam o încredere nemărginită în capacitatea lor. Acum am avut ocazia să le pregătesc pentru dificila sarcină din față, în al cărei succes nimeni nu credea de fapt la acea vreme, cu excepția lui Hitler, a lui Manstein și a mea. Lupta pentru a ne face ideile acceptate se dovedise extrem de epuizantă. Aveam

nevoie de puțină odihnă și mi s-a acordat un scurt concediu în a doua jumătate a lunii martie. Înainte de aceasta, însă, a avut loc o conferință la care au participat comandanții de armată și de grup de armate ai Grupului de Armate A, însoțiți de generalul von Kleist și de mine, la Cancelaria Reichului. Hitler era prezent. Fiecare dintre noi, generalii, a prezentat care era misiunea sa și cum intenționa să o îndeplinească. Eu am vorbit ultimul. Misiunea mea era următoarea: în ziua ordonată, urma să traversez frontiera Luxemburgului, să înaintez prin sudul Belgiei spre Sedan, să traversez Meusa și să stabilesc un cap de pod pe celălalt mal, astfel încât corpurile de infanterie care urmau în spate să poată trece. Am explicat pe scurt că acel Corp al meu va înainta prin Luxemburg și sudul Belgiei pe trei coloane; am estimat că voi ajunge la posturile de frontieră belgiene în prima zi și am sperat să le străpung în aceeași zi; în a doua zi urma să înaintez până la Neufchâteau; în a treia zi urma să ajung la Bouillon și să traversez Semois-ul; în a patra zi urma să ajung la Meuse; în a cincea zi urma să îl traversez. Până în seara celei de-a cincea zile, speram să fi stabilit un cap de pod pe malul opus. Hitler a întrebat: „Și apoi ce ai de gând să faci?” Era prima persoană care se gândise să-mi pună această întrebare vitală. Am răspuns: „*Dacă nu primesc ordine contrare, intenționez ca în ziua următoare să-mi continui înaintarea spre vest. Conducerea supremă trebuie să decidă dacă obiectivul meu va fi Amiens sau Paris. În opinia mea, direcția corectă este să trecem de Amiens spre Canalul Mânecii.*” Hitler a încuviințat din cap și nu a mai spus nimic. Doar generalul Busch, care comanda Armata a Șaisprezecea pe flancul meu stâng, a exclamat: „*Ei bine, eu nu cred că veți reuși să traversați râul!*” Hitler, cu tensiunea vizibilă pe față, s-a uitat la

mine să vadă ce voi răspunde. Am spus: „*Oricum, nu e nevoie să faceți dumneavoastră asta.*” Hitler nu a făcut niciun comentariu. Nu am primit niciodată ordine suplimentare cu privire la ce trebuia să fac odată ce capul de pod peste Meuse era capturat. Toate deciziile mele, până am ajuns la țărmul Atlanticului la Abbeville, au fost luate de mine și numai de mine. Influența Comandamentului Suprem asupra acțiunilor mele a fost pur restrictivă pe tot parcursul. După ce scurtul meu concediu s-a terminat, m-am întors la pregătirile pentru marea întreprindere. Lunga iarnă se transformase într-o primăvară încântătoare, iar alertele continue de probă amenințau acum să devină serioase. Înainte de a trece la descrierea evenimentelor viitoare, cred că ar trebui să explic de ce priveam operațiunile care urmau cu atâta încredere. Pentru aceasta trebuie să mă întorc puțin în timp. Primul Război Mondial pe Frontul de Vest, după ce a fost pentru scurt timp un război de mișcare, s-a transformat curând într-un război de poziție. Nicio concentrare de material de război, indiferent cât de vastă ar fi fost, nu reușise să pună din nou armatele în mișcare până când, în noiembrie 1916, tancurile inamice au apărut pe câmpul de luptă. Cu blindajul lor, șenilele, tunurile și mitralierele lor, au reușit să transporte echipajele, vii și capabile de luptă, prin barajele de artilerie și gardurile de sârmă ghimpată, peste sistemele de tranșee și craterele de obuze, în centrul liniilor germane. Puterea ofensivă revenise în drepturi. Adevărata importanță a tancurilor a fost dovedită de faptul că Tratatul de la Versailles a interzis Germaniei deținerea sau construcția de vehicule blindate, tancuri sau orice echipament similar care ar putea fi folosit în război, sub pedeapsă. Deci inamicii noștri considerau tancul o armă decisivă pe care nu trebuia să ne-o